

ontmoeting van tegenstrijdige praedicaten het *dit* doet loslaten, waarom het ging en inplaats daarvan de vraag stellen: wat is *a*, wat *b*, wat zijn de soortnamen zelf, die ter bepaling van dit worden aangediend? Wanneer men zegt, dat een conflict over soortelijke bepaaldheid een woordenstrijd is, dan heeft zich die omwending van de vraag om het subject naar de vraag om de praedicaten voorgedaan. Houdt men aan de eenheid van het onderhavige *dit* vast, dan moet strijdigheid der praedicaten schijn zijn. Neemt men dien schijn niet aan, dan stelt men de onbepaaldheid der praedicaten aan de orde, en vraagt: wat is *a*, wat is *b*? in plaats van: wat is *dit*?

De verwantschap tusschen aanwijzend en onbepaald voornaamwoord komt in het bovenstaande wel uit. Ik werk ze hier naar begrip noch geval nader uit, al zou het met name van den morfologischen kant de moeite waard zijn, erop in te gaan <sup>14</sup>). Ook zou men dan vanzelf op de andere soorten voornaamwoorden komen. Het betrekkelijke bijv. is soms hetzelfde woord als het aanwijzende, soms verwant ook met het onbepaalde en die tweeërlei verwantschap staat weer de affiniteit van onbepaald en aanwijzend. Tenslotte hebben ook de persoonlijke voornaamwoorden, zoo concreet en moeilijk vervangbaar zij schijnen, toch affiniteit met de onbepaalde: de *gij*-vorm dient in het Grieksch, Latijn, Nederlandsch en elders voor den onbepaalden persoon; ook *hij* is daarvoor bruikbaar, ook het meervoud *zij*. Er is dan ook alles voor, alle voornaamwoorden (ingesloten *ik* en *gij*) als onbepaalde woorden op te vatten, en we naderen daarmee de de opvatting van NOREEN, die JESPERSEN in zijn *Philosophy of Grammar* bespreekt <sup>15</sup>). JESPERSEN's bezwaar, dat naar die opvatting ook woorden als *the undersigned, today, my horse* voornaamwoorden zouden zijn, drukt alleen uit, dat het pronomen ook nog een distinctief behoeft. Dit zal zelfs niet anders kunnen, zoolang wij niet aannemen, dat morphologische eigenaardigheden in de taal ook het naar beteekenis saamhoorige begrenzen. Dit is in de taal zelden het geval en juist JESPERSEN is anders de eerste, om de semantische onsaamhoorigheid van het morphologisch saamhoorige en omgekeerd te benadrukken. <sup>16</sup>)